

Domas Zenkevičius

Moksleivis, 18 m.

2018-07-19

Štai išaušo išvykimo diena. Sėdžiu traukinyje, kuris rieda į oro uostą. Išlydėjimas buvo labai šiltas. Ačiū tiems, kas atėjo ir kurie ateiti negalėjo, bet palaikė mus mintimis. Lėktuvui pakilus nurimo ir mano emocijos. Tik dabar pajuntu, jog mes tikrai išvykstame į išsvajotą ekspediciją, kurios mintimis gyvenu jau treči metai.

Pirmas ekspedicijos vakaras. Guliu lovoje ir galvoju, jog mano kūnas ir protas reikalauja nuotykių ir veiksmo. Įdomu, kaip viskas bus.

2018-07-20

Antras vakaras. Kolkas stebina pakenčiamas klimatas, tikėjau, kad bus karščiau. Tvarkytos kapinės kol kas nesukėlė sukrečiančių emocijų. Ekspedicijos veiksmas tik įgauna pagreitį. Smagu, jog labai šiltai priėmė lietuviško dvarkiemo šeimininkas. Galvoju apie lūkesčius, kuriuos išsikėliau sau dar prieš išvykstant.

2018-07-21

Trečias vakaras. Pagaliau palapinės. Čia ne Sibiras, ir tai jaučiasi. Truputuką ima pyktis, jog nejudame su darbais į priekį taip greitai, kaip norėtume. Bet du minusai visada sudaro plusą – rytoj dirbsime visomis keturiomis.

2018-07-22

Ketvirtas vakaras. Pildau dienoraštį, lietus barbena į palapinę ir permirkusios kelnės džiūsta miegmaišyje. Jaučiuosi savoje stichijoje. Vakar išvažiavo Šiaurės grupė. Tokia keista tuštuma, rodos trūksta žmonių. Visi labai draugiški. Šiandien yra ta diena, kada pradėjom stipriai dirbti fiziškai. Kiek

galėjome sutvarkėme kapines, kuriose palaidoti vaikai. Ne vieno akyse mačiau susikaupusias ašaras. Sunku įsivaizduoti vaikus tokioje situacijoje, kai jie savosios vaikystės taip ir nepatyrė. Atgulė ten tik dėl to, kad gimė tokioje aplinkoje. Ir jų be galo daug. Liūdna tema. Kolkas ši diena yra emocingesnė už praėjusias. Labai skani vakarienė ant laužo. Ačiū Evelinai.

2018-07-23

Penktas vakaras. Šiandien Temirtau kapinėse asmeniškai suradau ir sutvarkiau lietuvišką kapą. Viskas vykolabai greitai, nes manęs jau laukė komandos nariai, o aš buvau kitame kapinių gale. Tylos minutė – tai buvo jautrus momentas, emocijos taip pat stiprios. Tai neapsakomai keistas jausmas, nes aš labai laukiau, kada savo akimis pamatysiu lietuvišką vardą ir pavardę. Tai nutiko netikėčiausiu momentu, kada jau buvau apsisukęs eiti link savo komandos. Tikiuosi, jog užrišta trispalvė išliks dar ilgai.

2018-07-24

Šeštąs vakaras. Pirmoji dienos pusė kapinėse buvo kiaurai šlapia. Vandenį buvo galima išpilti iš batų. Pasirodo reikėjo visko, ką planavome įsidėti ir ekspedicijai į Sibirą. Tiek antrų kelnių, tiek bachilų, tiek purškalo nuo uodų. Antroje dienos pusėje pradėjom gaminti kryžius. Šiandienos vakarienė pranoko vakarykštę, tad ir vėl ačiū Evelinai. Pagaliau jaučiuosi savimi – šlapuma ir patrintos rankos nuo pjūklo.

2018-07-25

Septintas vakaras. Šiandien įvyko mainai. Šiaurės grupė grįžo į mūsų stovyklavietę, o mes išvykome į Balchašą. Kartu kardinaliai pasikeitė ir klimatas. Vietoj lietaus ir vėjo – kepinanti saulė. Aplankytas Balchašo lageris sukrėtė. Tikliau sukrėtė tai, kas iš jo liko. O liko tik griuvėsiai, kaulai ir faktas, jog ten buvo pragaro žemė. Sunku įsivaizduoti tuos žiaurumus, kurie dėjosi tenai, už sienų.

2018-07-26

Aštuntas vakaras. Turbūt daugiausiai patirčių per visas dienas. Šiandien buvom Balchašo senosiose kapinėse. Toks įdomus sutapimas. Kaip ir Temirtaukapinėse, taip ir čia, lietuvišką kapą suradau nuaidėjus švilpukui, kuris reiškia, jog reikia eiti į susitikimo tašką. Ir vėl turėjau skubėti. Pasikartosiu: surasti tokį kapą, tokioje vietoje yra neapsakomas jausmas. Papietavus su keliais komandos draugais likome gaminti saulyteskryžiui. Darbas buvo smagus: karšta, džiūsta burna, svyla rankos nuo saulės – man tai patinka. Vakaro įvykiai dar labiau nustebino. Karoliui ir Nerijui pavyko išgelbėti gyvybes dviems skęstantiesiems vietiniams. Pasirodo net ir tai gali nutikti ekspedicijos metu.

2018-07-27

Devintas vakaras. Guliu miegmaišyje prie laužo. Diena buvo keista ir labai labai emociinga. Šiandien pastatėme tris kryžius. Stovėti priešais komandos draugų rankomis pastatytą kryžių ir giedoti Tautišką giesmę yra neapsakomai stiprus jausmas. Šiurpuliukusturbūt jautė kiekvienasiš mūsų. Ir dabar, gulint prie laužo, supratau, jog dainavimas tikraipadedu. Tiek motyvuoja gaminant kryžius, tiek pralinksmina, kai liūdnu, tiek ramina. Tai padėjo ir TIEMS, kurie gyveno ne savo gyvenimą įkalinti lageriuose.

2018-07-29

Vienuoliktas rytas. Sėdžiu Astanos oro uoste. Paskutinės akimirkos čia, Kazachstane. Dar sunku suvokti, jog po šešių valandų jau žiūrėsime į akis tiems ir apkabinsime tuos, kurie mūsų laukia. Iš ekspedicijos parsivežu ne tik istorijas ir neįkainojamas patirtis, ne tik nepakeičiamą draugų spiečių, kurį drąsiai galima vadinti KOMANDA, bet ir grįžtu visiškai apsisprendęs ir užtikrintas dėlto, ką darau ir dėl to, ką darysiu – dirbsiu „Vardan tos Lietuvos“.